

Pozdvihněme svá srdce k Bohu

(Ef 1,15-23)

15 Proto i já, když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím,

16 nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách.

17 Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali

18 a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k **jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu**

19 a **jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.**

20 Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích,

21 vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím.

22 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve,

23 která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.

Při slavení sv. večeře Páně se objevuje i v naší Bohoslužebné agendě, v liturgické knize o bohoslužbě zvolání: **Pozdvihněme svá srdce k Bohu.** V jiném formuláři jsou slova: **Vzhůru srdce.** Formuláře ke sv. večeři Páně jsou důležité proto, abychom na něco důležitého při společném slavení nezapomněli. Je podle Božího slova důležité vyznat svůj hřích, vyznat svou víru a dívat se na Krista, připomenout slova ustanovení eucharistie podle Bible, společně se podívat na druhé lidi – se kterými slavíme, vidět živé Kristovo tělo – církve – ve svých bratrech a sestřích. A také se podívat i dopředu, do budoucnosti, k Božímu přicházejícímu království. Mezi tím vším je důležitá i zmíněná výzva „pozdvihněme svá srdce k Bohu“ nebo „vzhůru srdce“ a obvykle se odpovídá „máme je u Pána“.

Pokud jsme poctiví, tak musíme vyznat, že ne vždy máme svá srdce u Pána. Podle biblické antropologie – podle biblického učení o člověku, bylo srdce orgánem, kterým se myslelo. Srdce bylo spíše než sídlem pocitů, emocí, sídlem rozumu. Když čteme v Písmu, „Budeš milovat Hospodina svého Boha celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou“ (Dt 6,5), tak to neznamená jen určitý pocit, který někdy máme a jindy nikoli, ale znamená to vědomě přijímat Pána Boha jako svého nebeského Otce, přijmout jeho vůli, jeho cestu, milovat ho jako někoho blízkého a úžasného.

Pozdvihněte svá srdce k Bohu tedy znamená – vědomě se spolehnout na Pána Boha, znovu mu svěřit svůj život, přijmout naději jeho království, žít už zde na zemi s tím vědomím, že Bůh je na trůnu, kraluje a je jen otázkou času, kdy jeho vláda sestoupí na tuto zem a stane se to, za co se modlíme – „buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“. Aby se toto stalo skutečností.

O některých lidech se říká, že chodí s hlavou v oblacích. Tím se chce vyjádřit, že jsou to snílkové, často lidé nepraktičtí, lidé, kteří se moc nehodí do tohoto racionálního a technikou prosyceného světa. V našem dnešním textu jsou ale slova, která nás přímo vyzývají, abychom měli svá srdce, svou mysl u Pána. Četli jsme nádherná slova apoštolovy modlitby: „...abyste ho poznali **18** a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k **jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu 19 a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. 20** Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, **21** vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. **22** 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, **23** která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.“

Není to tak trochu jako mít hlavu v oblacích? Někdo by řekl: kolik trápení jsem viděl minulý týden? Byly to nemoci, bolesti, vliv drog, opuštění a zrazení lidé, vlakové neštěstí na Krušnohorsku, jinde opuštěné či zneužívané děti, nebo následky současné pandemie a tisíce mrtvých, kolabující firmy, lidé ztrácející zaměstnání... Právě proto, že to na světě vypadá tak, jak to vypadá, potřebujeme pozdvihnout svá srdce k Bohu. Potřebujeme si i při dnešní bohoslužbě uvědomit, kdo je naším Pánem, k jaké naději nás povolal, jak bohaté a slavné je naše dědictví tím, že jsme byli vštípeni do kmene, ze kterého vyrůstá spása. Vždyť to byl tento Bůh, který vzkřísil Ježíše z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebesích, a to nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva. A tohoto Krista, panujícího na nebesích, jmenoval hlavou církve, která je jeho tělem.

Jaká by to byla rodina, která se nikdy nesejde, kde o sobě lidé nevědí, ignorují se a nemají o sebe zájem? A jaký by to byl křesťanský život, kdybychom nepozvedli svá srdce k Bohu?

Může se stát, že někdo z nás v tuto chvíli myslí na nedělní odpolední vycházku, jiný myslí na úkoly příštího týdne a jiný zase na lékařská vyšetření, která má podstoupit... Ano, na tyto věci nezapomeneme, ale jsme zde shromážděni, abychom i dnes pozvedli svá srdce – rozumějme – svou mysl k Bohu a uvědomili si, kdo je naším Pánem a co pro nás připravil.

Žijeme na této zemi, patříme ke společnosti naší země. Chodíme po této zemi a je to tak dobře. Ale přesto všechno potřebujeme chvíle, kdy máme pozvednout svá srdce a mít je u Pána. C. S. Lewis si povšiml, že nejvíce pro druhé udělali lidé, kteří se vztahovali k Bohu. Píše: „Křesťanští velikáni zanechali své stopy na této zemi právě proto, že se svou myslí upínali k nebesům.“ Je to zvláštní napětí. **Na jedné straně** máme být nohama na zemi, máme být realisty, vidět věci tak, jak jsou. Máme si hledět svých povinností, svých úkolů. A **na druhé straně** máme být těmi, kteří pozvedají svá srdce a mají svou mysl u Pána Boha. Potřebujeme obojí. Pokud možno máme rozumět dobře, ve které žijeme a také číst znamení doby. Kromě svých zápasů ale také potřebujeme pozvedat svá srdce k Bohu. Možná si vzpomenete na oblíbený citát a postoj našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka. Často říkával, že je třeba se dívat „sub speciae aeternitatis“ – pod zorným úhlem věčnosti. Je veliký rozdíl v tom, když vidím věci jen ze své perspektivy, nebo když se dívám z perspektivy nebe. Když se dívám jen já sám, tak mě někdy přepadají obavy, strach, malomyslnost. Velmi pomůže pozvednout své srdce k Pánu. Prožít, že naším Pánem je ten, kdo již zvítězil, kdo panuje a kraluje v Božím království a toto království se jednou rozšíří i na naši zem.

Nedávno jsem byl na ulici svědkem toho, jak tam nějaký muž čekal na svou manželku. Měli se tam sejít. Patrně se to přesně nepodařilo a ona čekala někde jinde a našli se až po chvíli. Bylo hrozné na ulici slyšet vulgární nadávky a urážky, kterými ji zahrnoval. Určitě se na věc nedíval pod zorným úhlem věčnosti. To by se tak nerozčiloval, protože jsou mnohem závažnější věci v lidském životě než si splést místo domluveného setkání.

Bez pozvednutí mysli k Bohu, budeme žít velmi pozemsky, živočišně, světsky. Nebudeme věci třídit podle důležitosti a budeme prosazovat sebe sama. **Pozdvihněte svá srdce Bohu.** Bez toho nezískáme odstup, perspektivu. V epištole Ef 1 to je vyjádřeno velmi konkrétně.

Zde nejde o to, že někdo je spíše pesimista a někdo jiný optimista. Všichni můžeme pozvednout svá srdce k Bohu a vidět všechno z jiné perspektivy, z perspektivy Božího vítězství nad hříchem i smrtí. I když se mi zde něco nedaří, i když mi někdo ubližuje, moje vítězství je v Kristu. A to je vítězství, které už nikdo nemůže zvrátit, nikdo ho nemůže zrušit. Už nelze prohrát. Moc zla, moc hříchu, moc smrti nebude triumfovat, protože Kristus zvítězil.

Ano, ještě se peklo bouří, ještě se moc zla prosazuje na různých místech světa, ještě čelíme různým útokům na svůj fyzický život, nebo na svůj duchovní život. Takové zápasy prožívali i první křesťané a samozřejmě i sbor v Efezu. Apoštol prosí, aby jim Bůh dal ducha moudrosti a zjevení. Apoštol prosí, aby křesťané chválili Boha za všechna

duchovní požehnání v Kristu a zároveň, abychom poznali, k jaké naději nás povolal a jak bohaté a slavné je naše dědictví v jeho svatém lidu.

V našem textu není obsaženo o co bychom měli prosit. Za to tam nacházíme to, kam máme pozvednut svá srdce, co si máme uvědomit, co máme prožít, za co máme děkovat a chválit. To přeje apoštol efezským křesťanům a také i nám, abychom byli otevřeni Božímu zjevení a poznání a viděli, jaké slavné dědictví nám dal a jak velký a mocný je náš Bůh.

To souvisí s naším vnímáním Boha. Když se věnujeme jen tomu, co vidíme zde na zemi, tak jsme přízemní a náš obraz Boha může být docela malý. Můžeme si představovat Boha jako malého, nevýznamného bůžka, který pro lidský život nemá příliš velký význam. Takový lokální bůžek, jakých se množství hemží v různých pohanských náboženstvích. Ale když se podíváme do našeho textu a pozvedneme svá srdce k Pánu, potom můžeme vidět obraz velkého a mocného Boha, který vydobyl naše vykoupení skrze Krista: „Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, **21** vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. **22** 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, **23** která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.“ A to je přece zcela jiný obraz – náš Pán je na Boží pravici, a je nadřazen všem vládám, mocnostem, silám... A Bůh tomuto vítěznému Kristu podrobil všechno pod jeho nohy a ustanovil ho hlavou církve. A to úplně jiný obraz, který potřebujeme vidět. Proto pozdvihněme svá srdce k Bohu, vzhůru srdce, aby naše vnímání Boha bylo větší a povzbudivější, abychom měli více radosti a více naděje. Abychom měli i více odvahy milovat druhé a sloužit.

Je rozdílná perspektiva živočicha, který leze po zemi a člověka, který pozvedá své srdce k Bohu.

Pavel Černý